

ритѣ, за смѣлата защитница на народнитѣ правдини . . . Отъ брѣговетѣ на Нормандия до пустинитѣ на Саладино-вото царство, отъ Алкантара до Триполи и Цезарея се носѣше чародейната мѣла за прелестѣта на Константинополската императрица . . .

Всички обсипаха пѣвеца съ възторгъ. Дамитѣ забѣбраха безкрайни похвали. Рицаритѣ предложиха да се даде пѣсенѣта на всички латински трувери, които да разнесатъ по цѣлия свѣтъ славата на господарката имъ.

Мария кимна съ глава и поблагодари. Ала веднага мисльотѣ ѝ се върна къмъ думитѣ на трувера. Смѣлата защитница на народнитѣ правдини . . . Тя се обърна къмъ императора.

— Какво стана съ молбата на ромейското население, съръ Анри? Изпрати ли се направо въ Римъ?

Въ борбитѣ между латинския и ромейски клиръ, Мария неволно бѣ взела страната на онеправданитѣ. Тя не можеше да понася суровия и безмилостенъ гнетъ, който кардиналъ Пелагиусъ упражняваше надъ беззащитнитѣ жители на Константинополъ. Тя знаеше много добре отъ Борила какво значи притѣснение и гонение, затова не искаше императорътъ да бѣде гледанъ съ ненавистъ и укоръ отъ преданитѣ му поданици.

— Най-напредъ ще опитамъ да уредя тѣхнитѣ недоволства лично азъ, мадамъ, а после, ако и това не помогне, нѣма да ни остане нищо друго, освенъ да отнесемъ работата до самия папа Инокентий.

— Какво мислите да сторите? — попита отново императрицата.

— Щомъ се върнемъ въ Константинополъ, ще заповѣдамъ да се отворятъ отново църквитѣ, които кардиналтѣ затвори, и да се пуснатъ на свобода православнитѣ свещеници и монаси. Съ своята непреклонностъ и високоимѣрие, кардиналъ Пелагиусъ по-скоро ще ги отдалечи отъ католическата църква, отколкото да ги привлѣче.

— Ромейтѣ сѣ Ваши лоялни поданици и не бива да се оставятъ безъ подкрепа — каза тихо Мария — нима кар-